

De Ierse brievenbibliotheek

Over de auteur:

Jana Schikorra is in 1993 in Lübeck geboren en studeerde germanistiek en sociologie aan de Universiteit Hamburg. Momenteel woont ze met haar gezin vlak bij haar geboortestad, maar haar hart gaat uit naar de bergen. Als kind ontdekte ze haar liefde voor het schrijven en sindsdien werkt ze aan haar grote droom om schrijfster te worden. Ze blogt op Instagram onder de gebruikersnaam @janas_wortwelten over haar dagelijks leven als auteur.

Jana Schikorra

De Ierse brievenbibliotheek

Vertaald uit het Duits door Davida van Dijke

ISBN 978-90-492-0495-2
ISBN 978-94-023-2448-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Die kleine Bücherei der Herzen*
Vertaling: Davida van Dijke
Omslagontwerp: © Johannes Wiebel – Punchdesign
Omslagbeeld: © AdobeStock
Zetwerk: Ceevanwee, Amsterdam

© Jana Schikorra
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Originally published in Germany under the title
Die kleine Bücherei der Herzen.
© 2022 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln
This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau
B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Het leven gaat voorbij.
Maar de taal blijft.

Voor iedereen die liefheeft,
heeft liefgehad en zal liefhebben.

1

Er waren dagen die van het begin af aan voelden als een belofte. Dagen dat de wolken roze kleurden en de tandradertjes van de tijd heel even niet in elkaar grepen.

De ochtend van 27 juni had zoiets magisch. Dat vond Katherine Madigan in elk geval, toen ze haar hoofd op die zaterdag uit het slaapkamerraam stak en de heldere zomerlucht inademde.

Er was nog niets van de broeierige hitte te bespeuren die in de loop van de volgende uren loeiwarm en zwaar in de stad zou komen te hangen.

‘Goedemorgen München,’ mompelde Katherine en ze geeuwde hartgrondig. Vanuit haar raam in het stadsdeel Obersendling zag ze dat er ondanks de vroegte al heel wat mensen op de been waren. Sommigen lieten hun hond uit, anderen droegen papieren tasjes met de logo’s van plaatselijke bakkerswinkels erop van A naar B. Het einde van de enkele dagen eerder aangekondigde hittegolf was nog niet in zicht en Katherine nam aan dat de Münchenaren daarom het liefst de koele ochtenduren gebruikten om boodschappen en andere klusjes buitenshuis te doen.

Met een zucht wendde ze haar blik af van het gebeuren op straat. Ze slofte naar de badkamer en daarna naar haar kledingkast om een knielang jurkje aan te trekken.

Ze besloot het voorbeeld van de vroege vogels te volgen en een punt appeltaart te gaan halen bij haar favoriete bakkerscafé, nu het nog kon zonder dat het zweet haar onmiddellijk zou uitbreken. Daarna kon ze het zich gemakkelijk maken op de bank met een goed boek en later op de dag de gebruikelijke huishoudelijke taken doen. Vanavond zou haar beste vriendin Luca bij haar langskomen, zoals ze hadden afgesproken.

Het gebeurde niet vaak dat Katherine een knus onderonsje prefereerde boven het nachtleven van München. Zeker niet wanneer ze op een feest van een hippe modeontwerper was uitgenodigd waar haar complete vriendengroep van singlevrouwen naartoe wilde, die allemaal verzot waren op uitgaan.

Bij die gedachte kreeg Katherine even last van haar geweten. Ze had Mathilda, Tatjana en Isabella afgepoeierd door te zeggen dat ze tijd voor zichzelf nodig had om de stress van de werkweek te boven te komen. Dat laatste klopte trouwens wel, want ze was de afgelopen tijd tot het gaatje gegaan op de redactie waar ze werkte. Maar ze had het feest zeker niet alleen afgezegd vanwege haar hectische baan.

Katherine hield van haar veelzijdige leven in de drukke metropool, daar niet van. En toch had ze af en toe het gevoel dat er iets wezenlijks ontbrak... Iets wat harde muziek noch gekoelde champagne of carrièresucces haar kon geven.

De laatste tijd overviel zo'n stemming haar steeds vaker. Zodra het avond werd riep de fluwelig blauwe hemel boven München een hunkering in Katherine op, die ze het liefst zo snel mogelijk onderdrukte.

Alleen vanavond wilde ze dat gevoel eens niet in de kiem smoren, maar erover praten met Luca.

De gemoedsrust die haar beste vriendin uitstraalde was balsem voor Katherines ziel. En daar had ze gezien haar recente ongedurigheid juist behoefte aan; het liefst in combinatie met Luca's zelfgemaakte dadeldipsaus en jalapeño-broodjes.

Met een tikje op het telefoonscherm wakte Katherine haar mobieltje tot leven. Ze drukte op Luca's nummer en zette de telefoon op speaker. Vervolgens mikte ze het apparaat op haar bed. Zelf ging ze in kleermakerszit voor haar passpiegel zitten en begon ze haar haar te ontwarren, dat door het droogwrijven met de handdoek klitterig was geworden.

Nadat de telefoon zes keer was overgegaan klonk er eindelijk een slaperig 'Hallo' aan de andere kant van de lijn.

Katherine grinnikte inwendig. Hoewel zij van hen tweeën de nachtbraker was, sliep juist Luca soms een gat in de dag.

'Hoi Lu. Sorry dat ik je wakker bel. Ik stel voor dat we ons plan een beetje aanpassen. Wat vind jij van brood en dadeldipsaus in plaats van pizza? Dan zorg ik voor de wijn en zoek ik een film uit met bovengemiddelde recensies. Je weet wel, om het Netflix-debacle van laatst goed te maken.'

Luca prevelde iets onverstaanbaars. Een geritsel, waarschijnlijk het terugslaan van haar dekbed, overstemde elk ander geluid.

'Wat zeg je?' vroeg Katherine geamuseerd.

'Jemig, Kate, het is echt hondsvroeg,' zei Luca kreunend. 'Ik moest even zachtjes de slaapkamer uit sluipen. Adrian slaapt nog. We zijn pas na middernacht uit Innsbruck weggereden. Zijn ouders bleven ons maar aan de praat houden.'

Luca leidde op haar zesentwintigste een leven dat Katherines vriendinnen graag als 'oersaai' en 'truttig' bestempelden. Maar Katherine had zich vaak op de gedachte betrappt dat ze best jaloers was op Luca's zogenaamd saaie bestaan. Haar onafscheidelijke vriendin sinds de basisschool had al vijf jaar een vaste, gelukkige relatie met haar vriend en ging volgende zomer trouwen.

'O ja, dat is waar ook. De verjaardag van Adrians vader. Hebben jullie dan tenminste een leuk feestje gebouwd?'

'Alle anderen wel, ja,' zei Luca geeuwend. Op de achtergrond was inmiddels het gepruttel van haar koffiezetapparaat te horen. 'Maar ik moest rijden op de terugweg, dus heb ik toegekeken hoe

de gasten bij elk glaasje dat ze achteroversloegen lolliger werden. Reuzeleuk, hoor, dat kan ik je vertellen.’

Katherine gniffelde. ‘Nou, dat komt mooi uit, toch? Dan ben jij vandaag aan de beurt om lol te trappen.’

‘Zeker weten. Maar eerst moet ik iets aan mijn cafeïnetekort doen.’

‘Succes ermee. Dus wat wordt het? Dipsaus en broodjes?’

‘Jaja, komt voor elkaar. Ik had toch al gedacht dat jij van je pizaplan af zou stappen.’

Katherine grinnikte. ‘Je kent me gewoon te goed.’

‘Weet ik. Ik ben de beste. Tot vanavond, Kate.’

‘Tot vanavond, Lu.’

Met in haar handen de appelpunt en de beker koffie die ze had gekocht liep Katherine een half uur later door het trappenhuis terug naar boven. Ze hield de onverwacht dikke stapel post uit haar brievenbus onder haar arm geklemd.

Zodra ze haar appartement binnenstapte, glipte er een brief tussen een paar tijdschriften uit en viel op de vloer. Haastig bukte Katherine zich om de grijze envelop op te rapen. Al doende morste ze koffie op haar crèmekleurige vloerbedekking en ze wilde zichzelf net hardop gaan uitfoeteren toen haar oog op de afzender van de brief viel: Bureau Erfrecht, Dublin.

Op slag werd haar keel kurkdroog en stonden haar zenuwen op scherp.

Erfrecht, Dublin. Dat voorspelde weinig goeds. Werktuiglijk liep Katherine naar het kleine dressoir aan het andere eind van de gang waarop ze de koffiebeker, het zakje met de appelpunt en de post deponeerde. Met ingehouden adem focuste ze zich weer op de envelop.

Er was maar één persoon in haar familie- en vriendenkring van wie Katherine wist dat ze in Ierland woonde. Iemand die ooit alles voor haar had betekend en met wie ze nu al vele, vele jaren geen woord meer had gewisseld.

Katherine pakte de brief op. Het liefst had ze hem ongeopend in de la van haar bureau gedumpt en was ze hem vergeten.

In plaats daarvan ratste ze met haar nagels de verzegeling van de envelop open, haalde de brief eruit en vouwde hem open.

Onwillig richtte ze haar blik op de tekst en ze begon te lezen.

Dublin, 19 juni 2020

Rechtbank Dublin, Bureau Erfrecht

15/24 Phoenix Street North

Smithfield, Dublin 7

Do7 X028

Tel: +3531747054

Geachte mevrouw Madigan,

Tot mijn spijt moet ik u meedelen dat uw tante, mevrouw Fiona Madigan, op 7 juni 2020 is overleden. Verder wil ik u laten weten dat mevrouw Fiona Madigan u in haar testament heeft bedacht en u haar huis (Smithroad 32, Howth, Dublin, Ierland) heeft nagelaten. Ik verzoek u zo snel mogelijk contact met mij op te nemen via het bovenstaande telefoonnummer om de overdracht van het genoemde vermogensbestanddeel te regelen.

Met vriendelijke groet,

Ainsley Walsh, boedelnotaris

Katherine werd zo duizelig dat ze steun zocht bij de gangmuur. Ontredderd staarde ze naar de brief, waarvan de woorden in eerste instantie niet tot haar wilden doordringen.

Ze leken hol, inhoudsloos. Niets dan lege hulzen waarin geen gevaar schuilde.

Toen, plotseling, kregen ze betekenis, en ze troffen Katherine als een stomp in haar maag: Fiona was dood.

Beelden van een stuk verleden waarvoor ze haar ogen en gevoel zo lang had afgeschermd kwamen aarzelend bovendrijven in haar bewustzijn.

Ze vouwde de brief op en stopte hem terug in de envelop. Besluiteloos bleef ze staan, zonder zich te verroeren. Wat moest ze nu doen?

De situatie voelde volslagen absurd. Fiona dood, het huis in Ierland... Waarom zou haar tante uitgerekend háár tot erfgename hebben benoemd? Na alles wat er destijds was gebeurd?

Katherine stootte een wanhoopskreetje uit.

Het noodlot had haar een klap in haar gezicht gegeven, die nog een hele tijd zou nagloeien.

2

‘Zal ik je nog eens inschenken?’ Luca’s geruststellend lage stem drong gedempt tot Katherine door, alsof er watten in haar oren zaten. In plaats van te antwoorden schoof ze haar glas over de tafel. Zwijgend keek ze toe hoe haar vriendin het tot de helft vulde met rood-geel sap.

‘Dank je,’ mompelde Katherine en ze perste er een glimlachje uit. Haar hart sloeg een roffeltje toen haar blik op de brief viel die opgevouwen naast Luca op tafel lag. Tot nu toe had haar vriendin niet op het onverwachte nieuws gereageerd. Katherine nam een grote slok van haar sap, schraapte haar keel en keek Luca vragend aan.

Nadat ze van de eerste schok was gekomen, had ze meteen Luca opgebeld. Ze had haar gevraagd de broodjes en dipsaus te vergeten en zo snel mogelijk langs te komen. Zodra Luca een uur later binnenstapte, had Katherine de brief van het Bureau Erfrecht in haar handen geduwd.

Bedaard als altijd was Luca met de brief de woonkamer in gelopen om hem daar in alle rust te lezen. Toen had ze twee schone glazen uit de keuken gehaald. Uit de krochten van haar schouder-tas had ze een pak KiBa tevoorschijn getoverd, het kersen-banansap dat nu Katherines tong streelde. Als tieners waren ze dol

op dit tweekleurige drankje geweest en hadden ze vaak gedaan alsof ze proostten met Caribische cocktails. Vooral op momenten dat een van hen zich rot voelde. Het ontroerde Katherine dat Luca zich dat nog herinnerde.

‘En? Zeg nou eens wat je denkt?’ vroeg ze zenuwachtig. Normaal gesproken stoorde het haar niet dat Luca af en toe in gedachten verzonk en elk woord zorgvuldig afwoog voordat ze het uitsprak. Maar vandaag had Katherine daar het geduld niet voor.

‘Ik vind het erg van je tante,’ zei Luca ten slotte. ‘Heel erg.’

Katherine knikte langzaam. De tranen sprongen haar in de ogen, zodat ze de woonkamer nog maar vaag zag. Ze wilde niet huilen en had het al die tijd ook niet gedaan. Koppig veegde ze met de rug van haar hand over haar wangen.

‘Ik ook. Ondanks alles wat er is gebeurd. Of nee – juist daarom. Ik heb nooit geprobeerd het met haar uit te praten, maar wel altijd in mijn achterhoofd gehouden dat die mogelijkheid bestond. Nu is die er niet meer... En dat voelt niet goed.’

Dertien jaar. Katherine was dertien jaar toen ze haar tante voor het laatst had gezien en gesproken. Ze had o zo vaak met de gedachte gespeeld om haar belofte aan haar moeder te verbreken en weer contact op te nemen. En toch had ze dat nooit gedaan.

‘O, lieverd, dat snap ik. Ik zou me precies zo voelen.’ Luca keek haar meelevend aan.

Katherine slikte de bittere smaak van haar tranen weg, knipperde een paar keer met haar ogen en deed een poging tot een glimlach.

Een van de vele dingen die ze aan haar beste vriendin waardeerde, was dat die zich nooit bediende van clichézinnetjes zoals ‘Maak je geen verwijten,’ ‘Het is niet jouw schuld’ of: ‘Kop op, alles komt goed’. Ze luisterde gewoon en verplaatste zich in degene die zich ellendig voelde – een kunst die lang niet iedereen beheerste.

Katherine ademde diep in en uit en dronk weer van haar KiBa.

‘Wat vind jij van die erfeniskwestie? Ik bedoel, dat is toch compleet van de pot geruikt?’

‘Is dat zo?’ vroeg Luca. ‘Jij hebt ooit veel voor haar betekend, Kate. En uit wat je hebt verteld begrijp ik dat ze geen kinderen had. Wie zou ze anders tot erfgenaam moeten benoemen?’

‘Mijn moeder misschien,’ mompelde Katherine, al wist ze wel beter. Mary – haar moeders voornaam waarmee Katherine haar als tiener vaak aanduidde als ze spinnijdig op haar was – was degene geweest die met haar zus had gebroken. Bovendien verbood ze haar destijds dertienjarige dochter om zelf nog contact op te nemen, waarmee ze tante en nicht doeltreffend uit elkaars buurt had weten te houden. Fiona had vast wel beseft dat Mary liever blut en dakloos zou zijn dan onder het dak van haar zus te wonen.

Luca trok haar wenkbrauwen op. ‘Ik zie al dat je zelf ook weet dat dat nergens op slaat.’

‘Hm. Misschien, ja.’

‘Weet je,’ zei Luca terwijl ze Katherine met haar blauwe ogen bezwerend aankeek, ‘herinner jij je dat gezegde nog waarmee je me een tijdje te pas en te onpas om de oren sloeg: als er één deur dichtgaat, gaat een andere open? De deur naar Fiona is misschien dichtgegaan. Maar ze heeft met haar huis een andere deur voor je opengezet, die je een uitweg biedt uit München. Wat als dat nou precies is wat ze jou gunt?’

Katherine snoof. ‘Wie zegt dat ik weg wil uit München?’ zei ze strijdlustig en ze ergerde zich meteen aan haar bitse toon. Luca had een gevoelige snaar geraakt. Het verlangen naar dat ene gevoel dat de grote stad haar niet kon geven bezorgde Katherine een steekje in haar borst.

Luca wende haar blik af en staarde verlegen in haar glas. Ze had een kleur gekregen. ‘Ik bedoel... Eerlijk gezegd heb ik jou nooit echt helemaal kunnen plaatsen in dit alles.’

‘In een appartement dat groter is dan twintig vierkante meter, bedoel je?’ Shit. Nu deed ze alweer zo stekelig. ‘Sorry, Lu. Ik ben een beetje gestrest.’

‘Geeft niet. Dat snap ik. En ik wil jou ook absoluut niet kwetsen

of tekortdoen met wat ik zeg. Het is alleen zo dat ik altijd al het gevoel had dat jij hier iets miste. Niet in materieel opzicht; je hebt heel veel bereikt, Katy. Een hartstikke goede opleiding afgerond, een toffe baan, dit fantastische appartement. Maar soms denk ik dat je ergens voor wegloopt. Je vlucht in dat maffe partywereldje en sluit je af voor wat je echt wilt. Ik wil maar zeggen: misschien heeft Fiona jou haar huis nagelaten omdat zij de Katherine die je de afgelopen jaren bent geworden nooit heeft gekend. Misschien heeft ze het kind dat jij ooit was in haar herinnering bewaard. Het kind met haar dromen over vrijheid en een leven aan zee, waarover je me weleens hebt verteld.

De Katherine die je de afgelopen jaren bent geworden. Ze wist dat Luca dat zei zonder waardeoordeel, maar toch raakte het haar.

Katherine kon zichzelf maar moeilijk toegeven dat ze vroeger inderdaad een ander beeld van haar toekomst had gehad. Ondanks de armoedige omstandigheden waaronder ze was opgegroeid, had ze nooit gedroomd van luxeappartementen en dure kleren. Ze had veel liever met Fiona gekletst en gefantaseerd over avonturen ver weg van de grote, drukke stad.

Pas nadat Fiona was vertrokken en Mary kort daarop het contact tussen haar en haar dochter afkapte, had Katherine haar heil bij iets anders gezocht.

‘Ik vraag me af waaraan ze is overleden,’ zei ze abrupt. Deels omdat dat haar al bezighield sinds ze de brief had ontvangen en deels omdat ze koste wat kost van onderwerp wilde veranderen. Katherine praatte liever niet over dat deel van het verleden dat Luca had aangestipt. ‘Of ze ziek was of een ongeluk heeft gehad, bedoel ik. Ze was tenslotte pas vijftig. Dat is nog behoorlijk jong, toch?’

‘Misschien kan de rechtbank in Dublin je daar meer over vertellen. Ga je die maandag opbellen?’

‘Ik zal wel moeten. O, god.’ Katherine begroef haar gezicht in haar handen. ‘Allereerst moet ik mama natuurlijk spreken. Ik had

haar meteen moeten bellen nadat ik die brief had gelezen, alleen...? Ze maakte haar zin niet af, maar wist dat Luca haar toch wel begreep. Haar vriendin kende Mary Madigan, Katherines moeder, goed genoeg. Het was geen geheim dat de trotse Ierse Mary allesbehalve makkelijk in de omgang was. Net zomin als het feit dat ze gebroken had met haar zus om haar eigen gezin te redden.

Opnieuw werd Katherine overspoeld door herinneringen. Ze zag Fiona en Mary, die twee totaal verschillende vrouwen, arm in arm door het Luitpoldpark slenteren. Qua uiterlijk waren ze als dag en nacht: Mary met haar donkere haar en serieuze gezicht, Fiona met haar blonde krullen en stralende glimlach.

Ook hun karakters verschilden hemelsbreed. Terwijl Mary Katherine met strenge hand had opgevoed, was Fiona altijd lichtvoetig, ondeugend en zorgeloos geweest. Als zij in huize Madigan kwam oppassen, werd er stevast lol getrapt en ontstond er zo'n vrolijke chaos dat Mary achteraf mopperde dat haar zus wel nooit volwassen zou worden.

Hoe ouder Katherine werd, hoe meer ze was gaan inzien dat het contrast tussen de zussen voortkwam uit de verschillende omstandigheden waaronder ze waren opgegroeid. Om hun dochter een kans te bieden op een beter leven waren Katherines grootouders met de toentertijd tienjarige Mary uit de Ierse provincie Cloyne naar München gekomen.

Kort na die verhuizing werd Fiona geboren. Mary had moeilijk kunnen wennen aan de nieuwe taal en de al even nieuwe omgeving, terwijl haar zusje het duidelijk makkelijker had. Fiona, die zowel op papier als in hart en nieren een Münchenaar was, deed het goed op school, haalde haar vwo-diploma met hoge cijfers en begon de lerarenopleiding wiskunde. Ondertussen was Katherines moeder jong getrouwd. Na Katherines geboorte ging Mary als schoonmaakster aan de slag om bij te dragen aan de huur en andere vaste lasten, want haar echtgenoot was ambachtsman en

werd niet bepaald dikbetaald voor zijn werk.

‘Hoe denk jij dat Mary omgaat met Fiona’s dood?’ vroeg Luca voorzichtig.

‘Ik weet het niet. Al klinkt het hard, ik betwijfel of het voor mama iets verandert.’

‘Hm-hm. En hoe is dat voor jou? Verandert het iets voor jou? Behalve dat je in eerste instantie geschokt bent, natuurlijk.’

Katherine probeerde naar haar gevoel te luisteren, maar kwam er niet uit.

‘Dat weet ik ook niet,’ bekende ze.

In feite was Fiona, die zelf nooit kinderen had gekregen, voor Katherine heel lang een soort beste vriendin geweest. Ze gingen samen ijs eten, maakten wandelingen en keken films en series onder het genot van zelfgemaakte pizza’s. Vlak na Katherines dertiende verjaardag had Fiona, die als lerares een redelijk inkomen verdiende, haar droom waargemaakt en een bescheiden huis gekocht in het Ierse kustplaatsje Howth. Ze had dat dorp tijdens een vakantie in Dublin toevallig leren kennen en was er helemaal weg van.

Ook nadat Fiona naar Ierland was verhuisd, hielden zij en Katherine contact. In plaats van hun wekelijkse afspraken werden het ellenlange, levendige telefoongesprekken.

Fiona had haar nichtje een paar maanden later uitgenodigd om in de kerstvakantie te komen logeren en Katherine had reikhalzend uitgekeken naar de decembermaand. Maar van de logeerpartij was niets terechtgekomen.

Toen Katherine na haar laatste schooldag voor de vakantie thuiskwam, zat haar moeder in de keuken te snikken.

Mary Madigan was anders altijd zo beheerst dat ze met haar betraande gezicht en bevende mond bijna onherkenbaar was voor Katherine. Die had haar zwijgende, huilende moeder geknuffeld en vastgehouden. Pas uren later vertelde Mary dat Katherines vader Gunnar zijn gezin in de steek had gelaten.

In één adem bracht ze Katherine op de hoogte van Gunnars vele bezoeken aan Howth. Ze zei dat hij al heel lang een oogje had op Fiona en haar stiekem altijd leuker had gevonden dan Mary. Dat haar relatie met haar zus de laatste maanden enorm was verslechterd, getuige hun lange ruzieachtige telefoongesprekken tot ze elkaar helemaal niet meer belden, en Mary er al met al gloeiend van overtuigd was geraakt dat Gunnar vreemdging met Fiona.

Noch Fiona noch Katherines vader had deze versie van de gebeurtenissen ooit bevestigd. Maar toch leek het erop dat Mary gelijk had met haar verdenking.

Fiona gedroeg zich vreemd. Toen Mary haar openlijk beschuldigde, reageerde ze in eerste instantie niet. Dat deed ze pas dagen later. Eerst ontkende ze alles pertinent, om vervolgens alle banden met München te verbreken en toe te geven aan Mary's eis om haar en haar gezin met rust te laten. Tegelijkertijd stond Mary erop dat Katherine haar tante niet meer opbelde.

Na deze radicale breuk kwam Gunnar eerst nog met onregelmatige tussenpozen langs om tijd met zijn dochter door te brengen. Tot hij daar op een gegeven moment mee stopte omdat zijn bezoeken continu uitliepen op ruzie met Mary.

Het contact verwaterde en beperkte zich tot enkele telefoontjes en verjaardagskaarten. Kort voordat Katherine eindexamen deed, kreeg Gunnar een auto-ongeluk. Met dodelijke afloop.

Mary was sinds de breuk met Fiona en haar scheiding van Gunnar toch al flink veranderd; ze was stilletjes en teruggetrokken geworden. Maar het ongeluk gaf haar de nekslag. Het laatste beetje fut dat ze nog in haar lijf had verdween. Sindsdien zat ze er zo volledig doorheen dat veel slapen noch andere vormen van ontspanning iets hielpen.

Ook voor Katherine was door het dubbele verlies een wereld ingestort. Ze had twee belangrijke personen in haar leven verloren: zowel haar vader als Fiona. Maar haar moeders verdriet over-

heerste alles, zodat er amper ruimte overbleef voor haar eigen gevoel.

‘Hé, het geeft niet, lieverd.’ Luca boog zich naar Katherine toe en streelde haar hand. ‘Het is allemaal een beetje veel ineens, dat snap ik. Maar uiteindelijk zullen de dingen op hun plaats vallen, echt.’

Katherine had niet gemerkt dat ze huilde.

Alweer. Geërgerd veegde ze met haar vrije hand een traan uit haar ooghoek. Prompt biggelde de volgende eruit.

‘O jee. Dat krijg je ervan als je te diep in het verleden gaat spitten, hè?’

Luca glimlachte verdrietig. ‘Ja. Soms wel.’

Ze zwegen een tijdje.

‘Je moet naar haar toe, Kate,’ zei Luca uiteindelijk.

‘Naar wie?’

‘Naar je moeder. Hoe langer je het uitstelt, hoe moeilijker het wordt om alles met haar te bespreken.’

‘Dus dan gaan we nu geen film kijken?’ vroeg Katherine mat. Het liefst zou ze alles uit de weg gaan wat door Fiona’s dood op haar afkwam.

‘Wat mij betreft zien we vanavond wel wat we doen. Het kan geen kwaad om alvast te zeggen wat er te zeggen valt. Je kunt er sowieso niet omheen om met je moeder over de erfenis te praten.’

Katherine liet hoorbaar de lucht uit haar wangen ontsnappen. ‘Weet je wat ik echt niet leuk vind aan jou, Lu?’ vroeg ze, en ze lachte door haar snikken heen.

‘Wat dan?’

‘Dat je potverdomme altijd gelijk hebt.’

3

Met wapperend haar haastte Katherine zich in de middaghitte door de Limburgstraße. Ze was zo nerveus dat ze steeds sneller liep en al gauw parelde het zweet op haar voorhoofd.

Ze haalde diep adem, maar de benauwend warme lucht die haar longen vulde hielp niet echt.

Al lopend nam Katherine een slok uit de waterfles die Luca, alert als altijd, nog in haar handen had gedrukt voordat ze thuis vertrok.

Alleen Luca's aanbod om mee te gaan naar Mary had ze afgeslagen. Vaak was Katherine te trots om een uitgestoken hand vast te pakken. Maar vandaag wist ze al dat haar een allesbehalve gezellige ontmoeting te wachten stond, die met een beetje pech zelfs op ruzie kon uitdraaien. Dat wilde ze haar vriendin simpelweg besparen.

Dus had Luca ten slotte gezegd dat ze in de stad nog wat dingetjes te doen had en terug zou komen zodra Katherine het onvermijdelijke gesprek achter de rug had. Een gesprek waar Katherine trouwens even bang voor was als een klein meisje voor het donker.

Ze deed verwoede pogingen om zichzelf af te leiden van haar negatieve gevoel door aan de avond samen met Luca te denken,

maar het wilde niet echt lukken. Ze realiseerde zich maar al te goed hoe de brief die ze bij zich had bij haar moeder zou aankomen. Mary zou gekwetst zijn, dat kon niet anders.

Kom op, sprak ze zichzelf moed in, wat kan je na vanochtend nou nog erger van streek maken?

Met trillende benen stond Katherine stil voor een appartementenblok. Achter deze groezelige gevel had ze achttien jaar van haar leven doorgebracht. Een halve eeuwigheid zweefde haar vinger boven de belknop naast de naam MADIGAN, voordat ze er met tegenzin op drukte.

De keren dat Katherine het afgelopen jaar bij haar moeder langs was geweest waren op één hand te tellen. Sinds ze het huis uit was gegaan om te studeren had ze de Limburgstraße zorgvuldig gemeden. Ze nodigde haar moeder liever zo nu en dan bij haar thuis uit.

Niet dat Katherine zo'n slechte jeugd had gehad. Ze leefden op de grens van de armoede, maar dat hadden haar ouders haar nooit laten merken. Niemand had honger hoeven lijden of het 's winters koud hoeven hebben en ze had een goede opleiding kunnen volgen.

Maar de flat was na de scheiding en door Fiona's afwezigheid een plek zonder warmte geworden. Een plek waar haar moeder zoveel had gehuild dat Katherine uiteindelijk het gevoel had gekregen dat de rollen waren omgedraaid.

Zij was degene geweest die haar armen om Mary heen sloeg en haar troostte in plaats van andersom. Zij was degene die voor hen beiden had gekookt. En hoewel Katherine wist dat haar moeder met liefde hetzelfde voor haar zou hebben gedaan, was dat maar zelden gebeurd. Nee, ze was juist steeds futlozer geworden, steeds... kleiner. Op een gegeven moment had Katherine de flat enkel nog kunnen associëren met Mary's afgepeigerde gezicht en de donkere wallen onder haar ogen.

In de hal naderden slepende voetstappen, die Katherines ge-

mijmer onderbraken. Ze maakte zich steeds meer zorgen om haar moeders gezondheid. Mary was niet meer goed ter been en ging alleen nog het huis uit voor doktersbezoeken. Dat kwam door een kapot kniegewricht dat te laat was opgemerkt en vervolgens niet goed was behandeld. Katherine had meer dan eens aangeboden om boodschappen voor haar moeder te doen, maar die deed liever een beroep op haar burens dan haar hardwerkende dochter tot last te zijn.

‘Hallo?’ De deur ging op een kiertje open.

‘Ik ben het, mam. Katherine.’

Mary trok de deur nu helemaal open en nam haar dochter met vermoeide ogen op.

Ze ziet er slecht uit, dacht Katherine meteen. Akelig afgemat en veel te mager. De laatste keer dat ze haar moeder had gezien was een paar dagen na de knieoperatie. Toen was ze ondanks haar langdurige ziekenhuisopname relatief kwiek overgekomen. Sindsdien hadden ze elkaar regelmatig aan de telefoon gehad, maar niet meer in het echt gesproken. Telkens als zij had willen langskomen om haar moeder een handje te helpen, had Mary gezegd dat ze eerst goed wilde herstellen. Anders zou Katherine zich maar onnodig druk maken. Nu, bij het zien van Mary’s ingevallen gezicht, sloeg haar schuldgevoel toe.

Ik had moeten aandringen. Ik had haar gewoon moeten komen helpen en me niet laten afwimpelen, dacht Katherine berouwvol.

‘Kom erin,’ zei haar moeder met het opvallende Ierse accent dat ze ondanks haar bijna vijf decennialange verblijf in Duitsland nooit was kwijtgeraakt. Niet omdat ze dat niet zou kunnen, maar omdat ze het als een eerbetoon aan haar geboorteland beschouwde – dat had ze Katherine ooit toevertrouwd.

Door de jaren en decennia heen was het accent eenvoudigweg tot een gewoonte geworden.

Katherine stapte naar binnen. Zodra de deur achter haar in het

slot viel, begon haar hart te bonzen. Ze volgde haar moeder de claustrofobisch kleine woonkamer in.

‘Ga zitten,’ zei Mary zacht.

Katherine liep naar de gehavende rode bank, die vroeger haar favoriete plek van de hele flat was geweest. Tegenover haar was haar moeder achter de oude bibliotheekstoel gaan staan, die ze jaren geleden op een vlooiemarkt had opgescharreld. Met haar armen op de rugleuning kwam ze langzaam weer op adem.

Weemoedig liet Katherine haar blik door de ruimte dwalen. Er was niets veranderd. Het leek alsof de tand des tijds nooit tot dit ‘tweënhalf’-kamerflatje was doorgedrongen. Elk meubelstuk stond op de gebruikelijke plaats, boven de ladekast hing het stilleven van een fruitmand nog altijd scheef. De lucht was doortrokken van de geur van sigarettenrook en *mulligatawny*-soep.

‘Ga jij niet zitten, mama?’ vroeg Katherine op haar hoede.

‘Staan is goed voor me. Ik zit al veel te vaak. Wil je wat drinken? Een kop thee misschien?’

‘Nee, dank je. Het is mij te warm voor thee.’

Mary knikte. ‘Ja... ja, het is vandaag haast niet uit te houden.’

Katherine morrelde zenuwachtig aan de sluiting van haar tas. Ze zat hier niet om een babbeltje over het weer te maken, en toch was ze daar het liefst mee doorgegaan. In plaats daarvan schraapte ze haar keel, ze rechte haar schouders en vermande zich. ‘Hoe... gaat het met je, mama?’

‘Hoe denk je dat het gaat? Goed, hoor.’

Katherine zuchtte gelaten. ‘En wat vind je van... Ik bedoel, je hebt vast al wel gehoord dat...’ Ze zocht wanhopig naar de juiste formulering, maar haar hoofd was helemaal leeg.

‘Je komt over het overlijden van je tante praten,’ hielp Mary haar op weg. Ze zei het heel kalm, op bijna neutrale toon. Alsof Katherines tante niet tegelijkertijd Mary’s enige zus was geweest. Nu strompelde ze naar de vensterbank, viste een sigaret uit het pakje dat daar lag en stak hem op.